

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.3. Idem sensus in S. Bonaventura & alijs quibusdam ostenditur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

cum omnia dixerit, tamen insanum suum in Christum amorem, ardensq; pro illo patiendi desiderium, nullis sibi verbis satis exprimere, neque quantalibet sacrorum illorum vinculorum commendatione animo suo satisfacere, videatur. Apponam hic nonnulla ejus verba, ex quibus de reliquo sermone, deq; ipsius Sancti Doctoris sensu, conjectura fieri possit.

Primum igitur Chrysostomus, cum Pauli vinculorum dignitatem. Consulatu & Regno anteculisset: *Si quis amat Christum* (inquit) *novit quod dicitur. Si quis in Dominum insanit, & amore ejus uritur, novit vim vinculorum. Maluerit esse vinculus propter Christum, quam habitare celos.* Et paulo post: *Etiamsi res nullam habeat mercedem, hoc solum est magna merces; & sufficiens remuneratio, hac gravia pati, propter eum qui amatur.* Tum de seipso: *Si quis mihi daret totum celum, aut illam catenam, ego illam praeferrem. Si quis me apud superos collocaret cum Angelis, aut cum Paulo vinculo, eligerem carcerem & vincula.* Et rursus: *Mibi optabilius est & magis eligendum, male pati pro Christo, quam honorari a Christo.* Et iterum: *Ad omnem mihi remunerationem sufficit male passum esse propter Christum. Det mihi ut illud eloquar: Adimpleo ea quae desunt passionum Christi in carne mea; & nullus ego.* Et subinde: *Non propterea beata censo esse vincula, quod transmittant in celum, sed quod ea sint propter Dominum caeli.* Tandem: *Nam propter Christum aliquid esse passum, est quovis solatio jucundius.* Hac & multo plura S. Joannes Chrysostomus: ad cujus exundantem exuberantemq; adversus Christum crucifixum ardorem quid adijci possit, aegre equidem video.

§. 3.

Idem sensus in S. Bonaventura, & alijs quibusdam ostenditur.

Audia-

P. 2. Stim.
c. 15.

Aldiamus tamen S. Bonaventuram, haud scio an magis sobriè, de suo in Christum amore philosophantem. Ita enim in primis quodam loco illum alloquitur: *O bone JESU, nihil à te peto in hac vita, nisi ut perfectè sim tecum crucifixus in cruce.* Ac deinde: *Magis eligo ad præsens tecum crucifigi, quàm tecum delitijs affluere.* Et postea: *Magis in hac vita desidero, Domine JESU, cum latrone tecum in crucem ascendere, quàm cum Petro, Jacobo & Joanne, in monte Transfigurationis tua conscendere.* Verùm alibi magis allurgens ac mente excedens, expressiusq; in rem nostram: Si

P. 3. Stim.
c. 17.

propter te (inquit) Domine mi, lacerarer, & passiones ac vultures quascunque ad tui honorem reciperem, eas magis approbarem, magis diligerem, & de his magis gauderem, quàm de quacung; delectatione, quàm etiam in patria possem habere: nisi forte illa delectatio tantum aut plus cederet ad tui honorem: & hoc etiam, non ratione delectationis, sed ratione tui honoris

P. 1. Stim.
c. 7.

optarem. Denique alio quodam in loco; cùm de homine attentius Christi in cruce abjectionem contemplante dixisset: *Jam non desiderat placere hominibus, sed potius quantum in se est, omnibus displicere, & ab omnibus abhorrerè; semper tamen ad DEI honorem:* addit, haud dubiè ex animi sententia: *Et etiam si indifferens esset utrumque (hoc est, ut agebat S. Ignatius, etiamsi nullo superaddito laus DEI par fieri) vituperium (inquit) potius appeteret quàm honorem;* ut præmisit in verbis antecedentibus, quia toto corde desiderat Domino suo aliquantulum conformari. En Doctorem verè Seraphicum, nec scientem quidquam, nec sapientem, nec respirantem, nisi JESUM, & hunc Crucifixum.

Dial. c. 84.

Anxio desiderio currunt induci JESUM Christum crucifixum, & gloriantur in suis opprobrijs & pœnis. Unde si possibile foret eis, habere virtutem sine labore, non acceptarent. Potius enim

figunt

ligunt delectari in cruce cum Christo, & cum pana virtutem, acquirere, quàm alio modo vitam æternam habere: quia sunt incensi, atque submersi in sanguine, ubi inveniunt incensam charitatem meam. Veruntamen non est prætermittenda hoc in genere, servi DEI è Societate nostra P. Dominici Valesij, qui anno 1615. in Bohemia obiit, sancta quoq; in Christum, infania, & patiendi ardor incredibilis, etiam æternum pro Christo pati præoptantis cœlestibus delicijs, nisi aliorum divinæ nutus voluntatis propenderet. Ita enim ille in schedis arcanis, quibus animi sui sensa soleret committere, dilectam sibi crucem seu mortificationem alloquens, scribere ausus est inter cætera: *Addo, quod tibi comparata, ferè quodammodo vilescat ipsa, ne dicam sordeat, cœlestis gloria. Et verò beatus duco, hic multa DEI causâ perpeti aspera, quàm ibi sempiternis frui gaudijs. O si mihi corpus abeneum foret! Na ego, æternum licet, à caelo exilium libens tui amore perferrem, ô beata mortificatio! ô soror optima! ô amica fidelissima! Et infra: Eò fertur voluntatis pondus, ut cupiat ipsâ etiam beatitudine æternum privari, & illam cum statu commutare perpetua crucis, dum id gratum Divina Majestati foret, &c. Quæ ille quidem, magis ad piam quandam exercitationem scripsisse, quàm ex animi sui sensu protulisse videri posset; nisi orationem affirmaret hominis vita, in perpetuo crucis complexu, atque ad extremum in peste afflatorum obsequio (quam ille sortem ardentibus votis expetierat) generosè posita. Adeò hominem alienat ab sese, cum semel animum occupaverit, & intimas cordis tanquam medullas pervaserit, germana & fortis Christi crucifixi dilectio.*

§. 4.

Adduntur nonnulla ad idem argumentum pertinentia.

Quid si hic addamus extitisse nonnullos, qui inexplebilis cum Christo patiendi desiderio, non quaslibet tantum

T t

vitæ